

PRIMERES VEUS A MADRID CONTRA LA «GUERRA BRUTA»

Crida a l'ordre anti-GAL

Amb la detenció de Santi Potros i la caiguda de gran part de l'aparell d'ETA a l'Estat francès, s'enceta una nova etapa en què la «raó d'estat» no pot justificar la «guerra bruta» i les connexions policials amb el GAL, segons denuncien distints sectors sindicals i polítics a Madrid.

Juan Hernández

La detenció de Santi Potros i la incautació del seu arxiu han tingut una sèrie de repercussions en la lluita antiterrorista i en la vida política del País Basc que resulta evident. Proba-

blement, ETA no tornarà a ser la mateixa i, alhora, s'han obert unes possibilitats d'acord entre les forces polítiques basques sobre la situació d'Euskadi que fa alguns anys eren impensables. En el nou marc influeix, evidentment, la sensació que ETA ha quedat molt debilitada després de la caiguda d'un dels seus màxims diri-

gents a França i pel continu estretament de la col·laboració hispanogal·la.

Davant aquesta situació, quasi totes les forces polítiques estatals i basques coincideixen a assenyalar que, abans o després, ETA acabarà comprenent que, a partir d'ara, només li quedarà negociar una rendició honrosa i una re-

A l'esquerra, atemptat contra una firma francesa a Algorta, com a protesta per un assassinat dels GAL. Dalt, a l'esquerra, atemptat d'ETA a Madrid. Baix, actuació de l'Ertzaintza.

cerca de solucions als seus presos i exiliats.

Absència d'interlocutor

Però la mort de **Txomin**, la radicalització de la direcció d'ETA que encara es manté a França i la nova situació de *pressing* policial deixen l'organització basca sense dirigents clars i, al Ministeri de l'Interior, sense un interlocutor vàlid, com **Txomin**, que garanteix que cada compromís que assumisca haja de ser respectat pel conjunt d'ETA.

Aquesta absència d'interlocutor és el que ha provocat un cessament dels contactes amb **Antton** a Algèria, perquè es considera que aquest no «mana massa» en ETA, i el govern espanyol estima que ara guanyar temps va contra ETA i no a favor.

En el costat estrictament operatiu

dels cossos de seguretat de l'estat també han canviat molt les coses amb la col·laboració francesa i la incautació de la documentació de **Santi Potros**. Sembla que durant alguns anys pocs seran els secrets de l'interior d'ETA que la policia no conega ja o no puga esbrinar. Aquest fet canvia totalment la iniciativa de la lluita antiterrorista. Encara que ja el govern socialista havia aconseguit minvar la capacitat etarra de marcar el rumb dels esdeveniments de la lluita amb la policia, ara són definitivament les forces de seguretat de l'estat les que duen la davantera.

Amb la millora dels mecanismes per obtenir informació i l'afebliment, lleu però mantingut durant els darrers mesos, de l'avanç social del nacionalisme radical, no traduït en els vots d'HB però sí en la capacitat de mobilització, la policia espanyola pensa que ha arribat

el moment d'infiltrar-se en ETA, no d'una manera esporàdica i casual com fins ara, sinó col·locant-hi talps capaços d'induir accions i destrossar psicològicament l'organització, com oportunament es va fer amb el FRAP.

El fet que en un recent juí contra alguns delinqüents del GAL el comissari general d'Informació, **Jesús Martínez Torres**, haja reconegut oficialment alguna cosa, d'altra banda tan sabuda, com que la policia espanyola paga confidents francesos perquè informen sobre ETA, no és més que part d'una guerra psicològica destinada a dur la desconfiança a tots els racons de les files etarres.

Una vella tradició

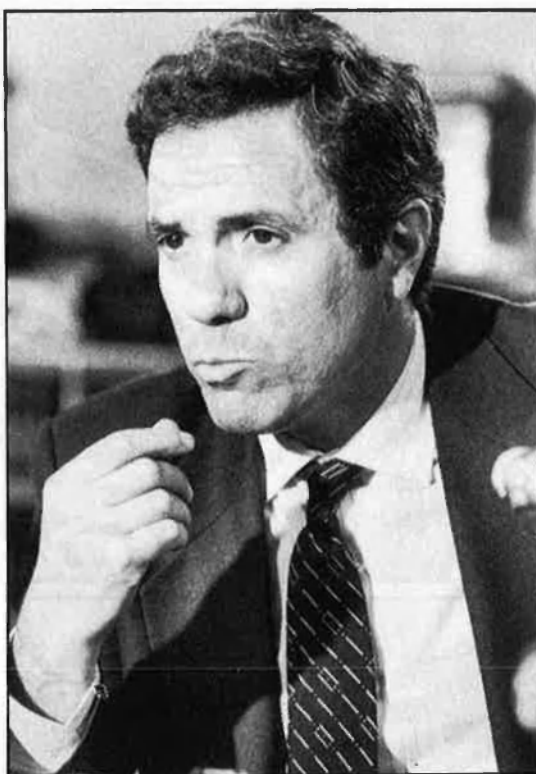
Pagar confidents, utilitzar delinqüents per a aquesta i altres accions

contra ETA i tractar de convertir en delators militants dèbils és una vella tradició. Amb més o menys sort, amb més o menys art, tots els governs d'Espanya han estat obseditats amb aquesta possibilitat. Només que ara el govern espanyol s'ho està plantejant amb total «professionalitat», dedicant-hi importants fons i nombrós personal.

Des dels primers moments de l'establiment de la rereguarda etarra en territori francès, els serveis secrets espanyols establiren al seu entorn una atapeïda xarxa d'agents amb cobertures ben creïbles, amb prou mitjans i autorització per a quasi qualsevol cosa. Alguns dels crims dels GAL, dels quals els simpatitzants d'ETA acusen directament el Ministeri de l'Interior de Madrid, semblen haver estat decidits i executats sense més autorització que les dels caps del grup d'informadors de la policia espanyola, extrets amb freqüència dels baixos fons de l'hampa marselesa. Però, ara que el tema ETA entra en una via de possible disminució, encara que ningú no pensa realment en la desaparició absoluta de l'organització en la societat basca a mig terme, potser ha arribat el moment d'augmentar el control sobre els fons destinats a pagar informadors, sobre les missions assignades a membres dels serveis secrets de l'estat establits a França i sobre les competències d'alguns caps policials. Si de veritat ha arribat el moment de traure avant la reforma pendent, com tant afirma el director general de la policia, **José María Rodríguez Colorado**, algunes veus a Madrid diuen que aquesta reforma ha de començar per netejar les clavegueres de l'estat de col·laboradors dubtosos i complicitats inconfessables. El fet que ETA haja entrat en una etapa difícil, lleva arguments a la totpoderosa raó d'estat com a coartada permanent.

El juí celebrat contra el comando dels GAL, amb bases a Barcelona, que havia actuat contra alguns refugiats bascos i havia assassinat el ciutadà francès **Robert Caplane**, posa al descobert la connexió entre aquests grups i, almenys, alguns sectors policials.

El cap d'aquest comando, **Ismael Miquel Gutiérrez**, que resultà ser un confident habitual de la policia, com ha quedat certificat pels mateixos funcionaris de l'estat en diversos sumaris judicials, pateix actualment una con-

Anteriors càrrecs ministerials, cessats per discrepàncies amb Barrionuevo, trauen noves denúncies a la llum.

demna de cadena perpètua per tràfic de drogues a Tailàndia. Aquest home treballava per a la Brigada Antiatracs de Barcelona. El punt més curiós en tot l'afer és l'aparició de nou de la Brigada Antiatracs en aquestes xarxes brutes. Un fet que remet, una altra vegada, al fosc incident pel qual van ser empresonats a França, durant un mes, quatre policies entre els quals hi havia un inspector d'aquesta Brigada de Barcelona, després d'una baralla amb motius mai aclarits amb el dirigent d'ETA-pm **Larretxea Goñi**. I cal no oblidar que l'anterior cap del Gabinet

d'Informació i Operacions Especials de la Seguretat de l'Estat, **Francisco Alvarez**, va ser durant molts anys cap de la citada brigada de la capital catalana, precisament durant el període en què els ara implicats freqüentaven, segons afirmen, els locals d'aquesta Brigada.

Aquesta part fosca dels Serveis d'Informació de l'Estat és la que està pendent de remodelació. Nombroses persones de distints sectors polítics, sindicats policials i caps dels cossos de seguretat han coincidit a afirmar que acabar amb la base social d'ETA passa per netejar moltes coses, entre les quals hi ha els canals d'informació que van naixer en el franquisme i que han anat creixent i alimentant-se a recer de la pressió etarra.

En qualsevol cas, si la caiguda de **Santi Potros** ha creat les condicions perquè ETA negocie, d'una banda, i perquè la policia pugui penetrar el teixit social d'ETA i en la mateixa organització, de l'altra, ara més que mai es pressiona a Madrid per col·locar l'ètica en el cim de les dues operacions.

En aquests termes s'han expressat diversos especialistes en la lluita antiterrorista, cessats per discrepàncies amb l'equip del ministre **Barrionuevo**. Tots ells tenen una trajectòria democràtica i, alguns, amistat personal amb el president **González**, encara que han discrepat de la tardança del govern central a combinar la repressió amb l'oferta de negociació. En qualsevol cas, un d'ells afirma: «Al marge de les crítiques i per damunt de tot, cal deixar constància que aquest govern ha fet el major esforç antiterrorista de la història d'Espanya». «Passa, però, que la policia es una màquina amb vida pròpia que necessita anys per incorporar noves maneres de fer les coses». □

EL TRIBUNAL SUPREM AMB CNT

El patrimoni sindical, encara

La recent resolució del Tribunal Suprem pel que fa al repartiment del patrimoni sindical, no solament dóna la raó a CNT en les seves reivindicacions, sinó que posa en entredit l'actual marc sindical estatal.

R. Aymerich i Piqué

Deu anys després de la legalització dels sindicats, el repartiment del patrimoni incautat durant el franquisme amenaça esdevenir un problema

etern i inacabat. Ara, el Tribunal Suprem acaba de confirmar la sentència de l'Audiència Nacional segons la qual s'anul·lava l'acord aconseguit per l'administració, els sindicats majoritaris i la CEOE. La raó torna a estar de la part de CNT. Tanmateix, tant la cen-